ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Χ. ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'.-ΕΤΟΣ ΙΖ'.-ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ. 7218
ΓΡΑΦΕΙΑ & ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Κορίνθου ἀριθ. 210 Ἀριθμ. Τηλεφώνου 4—94
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: Ὁδὸς Μεσόνδρου αρ. 37

ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ

Η ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΠΡΩΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΑΤΡΩΝ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ
16
ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1935

Σελήνη 20 Ἀνατολὴ ἡλίου 6,58 Δύσις 5.19
Ματθαίου Εὐαγγελιστοῦ

ΟΙ ΑΜΕΤΑΝΟΗΤΟΙ

Εἶναι ἀμετανόητοι οἱ κύριοι τῆς ἐξωκοινοβουλευτικῆς ἀντιπολιτεύσεως. Δὲν γνωρίζ πλέον καιμμία ἐμβολία περὶ αὐτοῦ. Ἔτσι τοῦλάχιστον ἀποδεικνύεται πλήρως ἡ τελευταία στάσις των.

Ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἄρσεως τῆς λογοκρισίας τὰ ἔντυπα ὄργανα τῶν δὲν πράττουν ἄλλο τι παρὰ νὰ ὑποβολίζουν τὴν πυράν.

Ἀπὸ τῆς 3ης Νοεμβρίου εἴπομεν, ὅτι μὲ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου τῆς ἡμέρας ἐκείνης, θὰ ἔπρεπε νὰ λάβῃ ὁριστικὸς ἡ παρένθεσις τῆς 20ετίας καὶ νὰ ἀρθῇ τέρμα εἰς τὸν δεχασμόν. Καὶ ἀμέσως τὴν ἐπομένην Νοεμβρίου—διεκηρύξαμεν ὅτι νεκηταὶ ἐστεμένοι δὲν ὑπάρχουν, ἀλλ' ὑπάρχει μόνον μία καὶ Ἑλληνες. Τὸ κήρυγμά μας ὅμως αὐτὸ, ἀφένον μὲ ἄλη τὴν εἰρήνευαν, ἀπέβη ἐπὶ μα-μόνον. Ἀμετανόητοι καὶ θρασεῖς, ὅπως πάντοτε, οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ δὲν ἠθέλησαν νὰ ἀποτεῖν τὴν γραμμὴν τῆς παλαιᾶς τακτικῆς των. Ἡ ἐπιταγὴ τῆς συμπαρανάσεως τῆς λαϊκῆς μάζης τῆς 3ης Νοεμβρίου, ἡ ἀνάγκη καὶ ἡ συμφέρον τῆς Πατρίδος καὶ αἱ πατριωτικαὶ ἐκκλήσεις τοῦς εἶχον ἀδιαφόρου, διότι πρὸ πολλοῦ—ἀπὸ τῆς ἐπανλήψιν ἐτονίσαμεν—ἔχουν ἀπωλέσει πᾶν τὸ πατριωτικὸν συνειδήσεως.

Ἀφ' ἑτέρου τὴν προϋφίσης βίας, τοῦ ψεύδους καὶ τοῦ ἐκβιάσματος στηριξάντες ἐπὶ ἔτη τὸ καταρρεῦσαν κατεστημένον τῶν, δὲν ἐνοοῦν ἤδη νὰ ἀπομακρυνθοῦν τὸν ἀστῶν των μεθόδων. Ἐξακολουθοῦν νὰ ἐργάζονται καὶ νὰ κινοῦνται διὰ τὴν διατήρησιν τοῦ δικαιώματος. Τὴν φορὰν αὐτὴν μάλιστα ὑπερβάλλοντες εἰς ἀναιδεστάτην ἔφθασαν ἐν παραβόλαις ἔξοχ. Ἀπόπειρες ἑαυτοὺς ἐγκλωβισμένους λέοντας. Ἀλλὰ ἐν ἀνεξρθῇ καὶ σᾶς προκαλοῦμεν ἐὰν τολμᾶτε νὰ ἀντιμετωπίσητε. Ἴδοὺ λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἐβίωσαν τὸν καὶ ἡ τακτική τοῦ.

Καὶ παρὰ ταῦτα οὐδεὶς τοὺς ἐνοχλεῖ, ἀλλ' ἀντιθέτως συνεχίζομεν, ὡς μὴ ὤφελε, τὰς ἐκκλήσεις πρὸς τὴν εἰλικρινῆ συμφιλίωσιν ὅλων ὑπὸ τὸν Βασιλέα καὶ χάρον τῆς Ἑλλάδος. Ἐν συμφιλίωσιν δὲ αὐτὴν ἐπείομεν ὄχι ἐπ' ἀνταλλάγματι, ἀλλὰ μὲ μίαν ἀγνὴν ἀξίωσιν, τὴν ἀξίωσιν τὴν ἐπεβαλλόμενην ἐκ τῆς ἱστορίας ἀνάγκης τῆς χώρας, ὅπως ἀλλάξουν τακτικὴν καὶ πάντων συνομοσπονδίας.

Ὁ πατριώτης Βασιλεὺς, πρὶν ἢ ἀκόμη πατήσῃ τὸ ἔδαφος ἔδαφος διακηρύσσει τὴν ἀνάγκην τῆς συμφιλιώσεως καὶ πρῶτος διαβεβαιοῦ ὅτι κλείει τὸ παρελθόν καὶ ἀπυθλέπει εἰς τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος. Οὗτος καὶ αὐτὸ τοὺς συγκινεῖ. Ὁμιλοῦν περὶ συμφιλιώσεως, μᾶς λέγουν περὶ ἀνοχῆς τῆς ἀποβιθέσης πολιτειακῆς κατασάσεως. Ἀηλαδὴ λέγουν καθαρὰ καὶ ξάστερα ὅτι θὰ ἀνεχθοῦν τὸ ἀπαλεκὸν πολίτευμα, μέχρις οὗ εὕρουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀνατρέψουν καὶ πάλιν διὰ νὰ ἐξαπολύσουν τὸν αἱματοκύλισμα, ὥστε ἡ καταστροφὴ νὰ εἶναι ἀμφῆς. Ἀλλ' ἐν προκειμένῳ, κακῶς ὑπολογίζον.

Ἡ συμφιλίωσις, λέγουν, δὲν εἶναι δυνατὴ διὰ τῆς κ. Ἀλλὰ ποῦ δλέπουν τὴν δίαν αὐτῆνς Μήπως εἶς ὅτι δὲν εἶναι ἐλεύθεροι νὰ καλέσουν λαὸν καὶ ἀπὸ τὸ εἰς τὰ πεζοδρόμια, διὰ νὰ ὁλοκληρώσουν τὸ ἔργον τοῦ;

Καὶ συνεχίζομεν: Ἡ συμφιλίωσις θὰ ἐπιδιωχθῇ μὲ τὴν ἀποκατάστασεως τοῦ τρωθέντος δικαίου. Ἐν αὐτοῦ ἐλόγος εἶναι ἡ ἐρώτησις: Ποῖον εἶναι τὸ δικαίον αὐτὸ περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλοῦν καὶ ποῖοι εἰ ἀποκτεσ αὐτὸς Μήπως τὸ ἀνοιγμα τῶν κλοβῶν τῶν ἀνόνων(!!) περὶ τῶν ὁποῖων ὡμίλησαν, ἢ μήπως ἡ ἐμφιλίωσις ἐπὶ τῇ ρητῇ δηλώσει των ὅτι καὶ πάλιν ἐπαναστατήσουν κατὰ τοῦ νομίμου καθεστῶτος εἰς τὴν τυχὸν δοθεισομένην φιλειρήνην;

Τὸ δίκαιον λοιπὸν ἐπρώθη ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἰδίους καὶ ἐξακολοῦθησεν, ἐπὶ μᾶλιν 20ετίαν, καὶ μόλις χθὲς ἀπεκαταστάθη διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῆς 3ης Νοεμβρίου. Ἀν ὑπάρχῃ λοιπὸν κάποιος ποὺ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὁμιλῇ περὶ δικαίου, εἶναι αὐτοὶ διότι εἶναι ἀπόστη γνωστότατη ἡ δράσις των εἰς τὸ παρελθὸν νὰ καταρράκωσαν πᾶσαν ἔννοιαν δικαίου.

Καὶ διὰ τὰ τελειώνομεν, παραπέμπομεν τοὺς ἀμετανόητους καὶ κακοπάστους αὐτοὺς συζητητάς, τὸ ἔγκυρον ὄργανόν των τὸν Ἀθηνῶν, τὸ ὁποῖον γράφει: Οὐδεὶς εὐχόμενος τὴν Ἐθνικὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν Ἐθνικὴν προκοσπὴν ὡὰ ἔθλεπε συνεχιζομένην τὴν ἀτακτὴν ἡ ὁποία ἔφερεν εἰς τὸ κίνημα τοῦ Μαρτίου. Ἀπαρεμπιπομεν λοιπὸν τοὺς ἀμετανόητους εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς τοῦ ὀργάνου τοῦ, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν αὐτῶν.

Διότι ποία ἦτο ἡ τακτικὴ ἥτις ἔφερεν εἰς τὸ κίνημα τοῦ Μαρτίου καὶ ἐκ μέρους τίνος ἠσκήθη αὕτη; Ποῖοι ἦσαν οἱ κινηματίαι; Αὐτοὶ ἤσκησαν τὴν γνωστὴν τακτικὴν των ἀπὸ τῆς ἀνόδου τοῦ ἀντιβενιζελισμοῦ εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ αὐτοὶ ὑπῆρξαν οἱ κινηματίαι; Ἡ ἐνοοῦσιν λοιπὸν τὴν θέσιν των καὶ τὴν ἐπ' αὐτῶν ἐπιβάρυσιν τοῦ παρελθόντος καὶ ἀν θέλουν ἄς μὴ φαίνεται ἀμετανόητοι μέχρι τέλους. Εἶναι καιρὸς νὰ μεταστροφοῦν ἔστω καὶ τὴν 12ην ὥραν. Ἄλλως ἡ εὐθύνη βαρύνῃ αὐτοὺς καὶ μόνον αὐτοὺς.

Ο κ. ΚΟΝΔΥΛΗΣ ΑΠΑΝΤΑ ΕΓΓΡΑΦΩΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΡΜΗΝΕΙΑΝ ΤΗΣ ΛΑΪΚΗΣ ΨΗΦΟΥ

ΔΙΑΤΙ ΤΑΣΣΕΤΑΙ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ

Η ΕΠΙΡΡΟΗ ΤΟΥ κ. Π. ΤΣΑΛΔΑΡΗ ΕΠΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ. Ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Κονδύλης ἔδωσε χθὲς πρὸς δημοσίευσιν τὰς κάτωθι δηλώσεις, εἰς ἀπάντησιν ἄρθρου τοῦ «Ἐλευθέρου Βήματος», ἐπιγράφοντος τὰς ἀνακοινώσεις αὐτοῦ ἐπὶ τῆς πολιτικῆς κατεστάσεως, διὰ τῶν ὁποίων ἐχαρακτήρισεν ὡς χρεωκοπήσασαν τὸν πολιτικὸν κόσμον τῆς χώρας:

«Τὸ «Ἐλεύθερον Βῆμα» διεξήγαγε πάντοτε τοὺς πολιτικοὺς του ἀγῶνας μὲ ἀνδρισμὸν καὶ ἀξιοσημείωτον καλοπιστίαν. Δὲν ἠμπορεῦμεν συνεπῶς νὰ ἀντιτάξωμεν εἰς αὐτὸ τὴν σιωπήν μας. Ὀφείλομεν νὰ δώσωμεν ἀπάντησιν. Δὲν ἔχει δίκαιον νὰ μᾶς κατηγορῇ ὅτι ἡμεῖς ἰσχυρίσθημεν ποτὲ ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς τὴν 3ην Νοεμβρίου ἀνεκοινεσεῦσε εἰς ἡμᾶς «τὰς μελλοντικὰς τύχας του ἐν λευκῷ καὶ ἄνευ ἄλλης διατυπώσεως».

«Καὶ φρονεῦομεν καὶ ἡμεῖς μὲ τὴν σειρὰν μας ὅτι δὰ ἐχρειάζετο σοφιστικὴ δύναμις διὰ νὰ δεῖξῃ τοιαύτη ἐξήγησις εἰς τὰς δηλώσεις μας.

«Ἐὰν ἡμεῖς ἐπιστεύομεν ὅτι ἡ ψῆφος τῆς 3ης Νοεμβρίου ἐδόθη πρὸς ἡμᾶς δὲν θὰ ἐζητοῦσαμεν ἐκλογὰς καὶ θὰ ὑπεστηρίζαμεν ὅτι ἡ ἀπερίριστος ἐμπιστοσύνη τὴν ὁποίαν ἀντιπροσωπεύει λαϊκὴ ψῆφος τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἔδοθη πρὸς τὸν Βασιλέα. Ἐνῷ τοὐναντίον ἡμεῖς διεκηρύξαμεν ὅτι μετὰ τὴν πολιτικὴν ἀναρχίαν τῆς ὁ ποίας τὸ τέρμα ἐλπίζομεν νὰ ἔσεσεν ἡ λαϊκὴ ἐτυμηγορία τῆς 3ης Νοεμβρίου ὁλόμονον δυνάμεις ὑφίστανται ἐν τῇ χώρᾳ. Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς καὶ ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων. Ζητοῦμεν δὲ ἐκλογὰς ἐλευθέρας διὰ νὰ ὁποδείξῃ ὁ λαὸς ἀπὸ ποίους θέλει νὰ κυβερνηθῇ

«Τώρα καθόσον ἀφορᾷ τὴν δύναμιν τῶν παλαιῶν πολιτικῶν ἀρχηγῶν, ἡμεῖς πιστεύομεν ὅτι ἐβρώσθη αὕτη ὁριστικὸς καὶ ἀνεπανορθώτως. Μετὰ τὴν πολυτάραχον ἐν ἰδιο-ελῇ καὶ καταστρεπτικὴν διὰ τὴν χώραν δρᾶσιν τῶν κομμάτων, ἐπὶ μίαν δεκαετίαν ὁ λαὸς διὰ τῆς ψήφου του τῆς 3ης Νοεμβρίου ἀρνηθῇ τὴν ἀκολουθίαν τῆς συμβουλῆς τῶν δημοκρατικῶν ἡγετῶν, καὶ ἐψήφισεν Βασιλείαν.

«Διότι ὅτι καὶ ἂν λέγεται ὁ λαὸς ἐψήφισεν Βασιλείαν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Κρήτην ἀκόμη. Πῶς ἡμπορεῖ νὰ ὑποστηριχθῇ κατόπιν τοῦ ἀπολεδάματος τοῦ δημοφηφίσματος ὅτι οἱ κ. κ. δημοκρατικοὶ ἡγέται διετηρεῦν τὴν ἐπὶ τῶν λαϊκῶν τάξεων ἐπιρροήν τῶν.

«Ἀπομένει πάντοτε τὸ ὀλόκληρον τοῦ λαϊκοῦ κόμματος τὸ παραμένον πιστὸν εἰς τὸν κ. Τσαλδάρην, τὸ ὁποῖον ἐσύρθη ἀπὸ τὴν βασιλόφρονος φάλαγγος κατὰ τρόπον τὸν ὁποῖον πάντες γνωρίζομεν, βεβαίως δὲ καὶ ὁ κ. διευθυντὴς τοῦ «Ἐλευθέρου Βήματος». Διὰ τὸν κ. Τσαλδάρην δὲν εἶνε γνωστὸν τὶ ποσοστὸν ἐκ τῶν λαϊκῶν τάξεων ἀκολουθεῖ πιστὸν εἰς αὐτόν. Ἔλαβε χώραν τὴν 10ην Ὀκτωβρίου ἀποδεικνυμένη πολιτικὸ ἀρχηγοῦ τῆ ἀληθεία πρωτοφανῆς εἰς τὰ ἑλληνικὰ χρονικὰ τῆς χώρας μας καὶ ἴσως καὶ τῶν ἄλλων χωρῶν τῆς Οἰκουμένης. Λέγεται ὅτι ὁ στρατὸς ἀνεμίχθη εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ ἀπέπεμψε τὸν κ. Τσαλδάρην. Ἀλλὰ εἶνε στρατὸς οἱ διαπρεπεῖς πολιτευταὶ οἱ ὁποῖοι ἐσχηματίσαν καὶ ἐκεῖνοι εἰ ὁποῖοι ἐστήριξαν τὴν παροῦσαν κυβέρνησιν; Καὶ εἶνε στρατὸς ἡ κοινὴ γνώμη ἡ ὁποία μὲ ἀνακούφισιν καὶ πραγματικὴν χαρὰν ἔδεξεν τὴν κυβερνητικὴν ἀλλαγήν; Ἐὰν λάβῃ ὑπ' ὄψιν του κανεὶς ὁλας τὰς λαϊκὰς ἐκδηλώσεις αἱ ὁποῖαι ἐπηκολούθησαν τὴν 10ην Ὀκτωβρίου, δὲν θὰ βγάλῃ καὶ διὰ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ κ. Τσαλδάρη ἐνδεικτικὴν ἀπόφασιν.

«Ἀλλὰ εἶνε στρατὸς ἡ ἀλήθεια καὶ δὶ αὐτὴν ζητοῦν νὰ παρέλθῃ τὸ ποτηρίον τῶν ἐκλεγῶν».

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΕΝΟΣ ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΟΥ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΩΝ ΚΛΕΠΤΩΝ

ΠΑΡΙΣΙΟΙ. Ὁ πρωθερεὺς Λιτλεδόονς ἐπίστευαν ἴσως ...πῶς ὁ Πέκς εἶχε βαρύτερα ἐγκλήματα νὰ ὁμολογήσῃ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κλοπὴν ἑνὸς κιβώτιου. Ἔτσι λοιπὸν τοῦ εἶπε σιγά:

— Δὲν ἔχετε κίποτα νὰ μοῦ ἐμπιστευθῆτε διὰ νὰ ζήσῃ τοῦ φτωχοῦ τοῦ ἀτυχοῦς Ντοῦζ.

Ὁ Πέκ ἀνηφόρησε ἀπὸ τὴν θέσιν του καὶ μὲ φλόγα θλαμπὲ μέσα στὰ μάτια του. Ἐσταυροκοπήθη καὶ κατόπιν κατέβασε τὸ χέρι του.

— Πάτερ ἄγιε, πρέπει νὰ μὲ πιστεύσετε. Σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι ποτὲ δὲν εἶχα πρόθεσιν νὰ ἀφαιρέσω τὴν ζωὴν αἰουθήποτε. Δὲν εἶμαι ἐγκληματίας. Δὲν ἤθελα ποτὲ νὰ κτείνω οὐδενός καὶ δὲν ἔκαμα νὰ ὑποφέρῃ μίαν ζῶσαν ὕπαρξιν. Ἀνθρώπου ἢ ζώου.

Ἡ μόρφ ἤθελεσε νὰ δικπράξῃ δύο ἐγκλήματα, ἀλλὰ δὲν ἤσαν ἐκ προμελέτης. Τὸν ἀστυνομικὸ ποὺ σκότωσε, δὲν τὸν γνώριζε. Ἔρριξε ἐπάνω του διὰ νὰ διαφύγω, νομίζοντας ἀπλοῦστατα ὅτι θὰ τὸν ἐφόνευε.

"Ὅσον διὰ τὸν Ντοῦζν πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι κατεδικάσθην δὶς κιος. Εὑρισκόμουνα σὲ πλήρη ἄμυνα. Ἐτσακωθήκαμε ἐγὼ καὶ ὁ Ντοῦζν καὶ πέσαμε χάμω καὶ ἀν τοῦ ἔρριξε. αὐτὸ τὸ ἔκαμα γιὰ νὰ τὸν ἐκφοβίσω. Ὡς βλέπετε, Πάτερ ἄγιε, συγχωρῶ ὅλους τοὺς ἐχθροὺς μου, ἀλλὰ δύναμαι νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μάρτυρας κατέθεσαν ψέματα. Ὁ Μπρόουγκεν εἶπε ὅτι τοῦ εἶχα ἀποκαλύψει τὴν ἐπιθυμίαν μου νὰ δολοφονήσω. Αὐτὸ εἶναι ψεῦδος. Ἀν ἤθελα νὰ φονεύσω τὸν Ντοῦζν, θὰ τὸ ἔκαγα εἰς τὸν πρῶτον συγχρόνεα καὶ δὲ θὰ πήγαινα χωρὶς νὰ πρωτθῇ μπροστὰ σὲ σπίτι του. Ὄχι. Λυποῦμαι πολὺ διὰ τὸν θάνατον τοῦ Ντοῦζν, ἀλλὰ ἡ Κάτε εἶναι ἀπαθωνη γι' αὐτό. Εἶπε ψέματα. Λέγω τὴν ἀλήθεια Πάτερ ἄγιε. Ἡ Κάτε ἤτο ἀτομέμη μου. Γιὰ Πάτερ μου πάστε μου καὶ σεῖς ἐλεύθερα τὴν γνώμην σας γι' αὐτή.

Μὲ ἄλην τὴν φρόνησίν του καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν του ἐπιφόλεν, ὁ Πάτερ Λίνελεβονς, ἀνεγνώσισε χωρὶς ἐπιφυλάξεις ὅτι ἡ Κάτε δὲν ἦτο ἀξία ἐκτιμήσεως.

Ὁ Πέκς ἠρεμισμένος τώρα παρακάλεσε ἐπὶ μακρὸν τὸν πρωθερέα νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν οἰκογένειάν του.

— Ἡ πτωχή μου Χάναχ ἤτο πολὺ δυστυχισμένη μαζύ μου. Πόσες φορὲς πρασπεάθησε νὰ μὲ ἐμποδίσῃ νὰ ἀξασκὼ τὸ νηροπεσμένο μου ἐπάγγελμα! Εἶναι τίμια γυναῖκα πάτερ μου. Σᾶς ζητῶ νὰ φροντίσετε γι' αὐτήν. Μεταχειρισθεῖτε τὴν ἐπιρροὴν σας ποὺ ἔχετε στὴν κοινωνία γιὰ νὰ μὴ ὑποφέρῃ ἡ γυναῖκα μου ἐξ αἰτίας μου, νὰ μὴ βλαφθῇ ἡ κόρη μου καὶ τὰ μικρά μου παιδιά.

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, ἀπήντησεν ὁ πρωθερεύς. Ἀλλὰ πέστε μου τέκνον μου, ἀφοῦ μετανοεῖτε, ἔνα πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον ἡ κοινωνία θὰ σοῦ ὀφείλῃ εὐγνωμοσύνην. Ἐξαστε κλεπτοποδόχους κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἐγκλληματικοῦ σσς σταδίου... Δόστε μου τὰ ὀνόματά τον.

Ὁ Πέκς κύτταξε κατάπαιτα τὸν ἱερέα.

—Ὄχι, πάτερ μου. Λυποῦμαι, ἀλλ' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κάνῳ. Γπῆρξα πάντοτε πιστὸς πρὸς τοὺς φίλους μου. Θὰ ἤτο προδοσία ἐκ μέρους μου. Δὲν μπορῶ νὰ κάμω μίαν τιμιόσην πράξιν.

Ὁ πρωθερεὺς δὲν ἐπέμενε.

—Πάτερ μου, νομίζω ὅτι σᾶς εἶπα ἤδη ὅσα ἔπρεπε: Θέλετε νὰ προσευχηθοῦμε;

Μόλις κατώφθασε νὰ πέσῃ στὰ γόνατα καὶ προσηυχήθη ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν δ' ὅλους τοὺς Ἅγιους του χωρὶς νὰ λησμονήσῃ κανένα.

Ἀνηγέρθη μὲ γαλκηνεμμένο πρόσωπον. Ἐξέτεινε τακεινὰ τὸ χέρι του πρὸς τὸν ἱερέα.

—Πάτερ μου, τοῦ εἶπε, νομίζω πὼς εἶνε ἡ τελευταία μας συνάντησις. Δὲν θὰ συναντηθοῦμε πλέον ἐπάνω στὸν κόσμο. Ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ ἐπανοδοθοῦμε στὸ σόρανο!

— Ἐπὶ τοῦ ἐκρεμάσου

—Ναί, δόστε μου ἀκόμη λίγη ἀπ' αὐτὴ τὴ σοῦπα, εἶπεν ὁ Πέκς εἰς τὸν δεσμοφύλακα.

Ὁ ἰατρὸς τοῦ εἶχε διατάξει μία εἴδικὴ σοῦπα, καμμομένη ἀπὸ ταπιόκα καὶ μπράντο, καὶ τοῦτο διὰ νὰ δυναμώσῃ λίγον, γιατί δὲ εἶχε ποτὲ συνέλει ἔπειτα ἀπὸ τὴν πτῶσιν του ἀπὸ τὸ τραῦνο καὶ ἡ ἀδυναμία του ἐπεταίνετο ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα.

Εἶχε τελειόσει τὴν τελευταίαν του κουταλιὰ, ὅταν οἱ συγγενεῖς του εἰσῆλθον εἰς τὸ κελί του. Εἶχε λάβει τὴν ἄδειαν νὰ τοὺς ἐναγκαλισθῇ διὰ τελευταίαν φορὰν πρὶν ἀνέβῃ εἰς τὸ ἐκρίωμα.

Ὁ ἀδελφός τοῦ Ὀντάν, προσεπάθησε νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

—Ἔ, λοιπόν! ἀγαπημένε μου Τσάρλεῦ, πῶς πάει ἡ ζωή;

—Τί ὁρᾶς νέχω, ἀπήντησεν ὁ Πέκς στὸν ἀδελφόν του. Προσπαθῶ νὰ, μὴ σὲ στενιὸ νὰ φάγω κάτι. Πέρνω ὅσο μπορῶ δυναμωτικά, γιατί φοβοῦμαι νὰ εἶμαι ἀδύνατος ἄταν βαδίζω στὸ ἐκρίωμα.

Δὲν θέλω νὰ μὲ παρέσουν γιὰ βαλὲ καὶ ἀπεθυμῶ νὰ βαδίσω πρὸς τὸ μαρτύριον μὲ σταθερὸ βῆμα σὰν ἄνθρωπος.

—Μὴ φοβᾶσαι, τὸν ἀνεθάρρυνε ὁ Ντάν.

—Τί νεροπὴ θὰ ἤταν ἂν μὲ μετέφεραν στὰ χέρια σὰν ἕνα παπέτο!

—Ἀλλὰ μὴ φοβᾶσαι, εἶπαν Πέκς, ἐπανέλαβαν λέγοντας οἱ δεσμοφύλακες, οἱ ὁποῖοι πάρέστανο εἰς τὰς συνομιλίας τοῦ φυλακισμένου μὲ τοὺς συγγενεῖς του. Ὁ ἰατρός σ' εἶπε καλλίτερα, ἔπειτα ἔχεις τόση θέλησι!

Οἱ ἐπισκέπται τοῦ Πέκς μόλις μετὰ δίας κατόρθωναν νὰ κρύψουν τὴν συγκίνησίν τον. Ὁ κατάδικος μόλοσα μὲ δόλοκτη φωνή. Ἤταν ἐξηντλημένος ἀλλὰ ἤθελε νὰ δείξῃ πὼς δὲν τοῦ ἔλειπε τὸ θάρρος.

Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὑπόκωφα θόρυβοι ἠκούοντο ἔξωθεν τοῦ κελιοῦ.

—Ἀκοῦστε, εἶπεν ὁ Πέκς ἔνα θόρυβο ποὺ θέκνιτε νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ φόβο τὸν πολὺ θαρραλὲο ἄνθρω. Προφέρεται ἀπὸ τὸ ἐκρίωμα ποὺ στήνουν στὴν αὐλὴ τῆς φυλακῆς.

Οἱ φύλακες προσπαθοῦν νὰ τὸν ἐνθαρρύνουν.

—Ὄχι Πέκς. Λαθεύεις.

Ἐκείνος χαμογέλασε.

—Μὴ στανοχωρᾶσθε, δὲν φοβοῦμαι τὸ θάνατο. Θεωρῶ τὸ ἐκρίωμα ὡς μιὰ δαθμίδα ποὺ θὰ μὲ ἀνεβάσῃ στὸν οὐρανό.

Οἱ συγγενεῖς του, τὸν ρώτησαν ἂν εἶχε ἀφίσῃ καμμίαν τελευταίαν παραγγελίαν.

—Μάλιστα, ἀπήντησε. Θέλω ἀῤῥο νὰ πάτε στὸ νεκροταφεῖο νὰ ρίχτε λουλούδια ἐπάνω στὸν τάφο τῆς πτωχῆς μου μητέρας καὶ νὰ μὲ σκέπτεσθε...

Τὰ μάτια του γέμισαν ἀπὸ δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἐσφόγγισε ἀποσπάσας.

—Ἐμπρός, εἶπε, δὲν θέλω συγκινήσεις. Πρέπει νὰ γ' ἀφίσω.

Ἀγκάλιασε ἕλους τοὺς ἐιεοὺς καὶ τοὺς εἶπε νὰ πάνε τοὺς τελευταίους τοῦ χαιρετισμοὺς εἰς τὴν καλή του Ἀνάχ καὶ τὸν φίλον του Βίλι ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε λάβει ἄδειαν νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ.

—Χαίρετε, χαίρετε, φώναξε.

Ὁ Πέκς ἔγραφε μέχρι τῆς μιᾶς μετὰ μεσονύκτιον. Στὴ γυναῖκα του ζήτησε συγγνώμην.

Ὁ Τσάρλεῦ Πέκς ἦταν σ' ἀλήθεια ἕνας ἥρωας ποὺ ἔπρεπε νὰ τοῦ δοθῇ χάρις.

Ὅταν κατεκλίθη ἦτο ἐξηντλημένος καὶ ἀπεκοιμήθη ἀμέσως βαθειά.

Ὁ φύλακας του τὸν ξύπνησε τὴν αὐγή. Παρετήρησε μὲ αὐχαρίστησι ὅτι μποροῦσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια του καὶ νὰ βαδίσῃ μὲ σταθερότητα στὸ ἐκρίωμα.

Τοῦ σερβίρισαν ἕνα πρόγευμα συγκείμενον ἀπὸ δύο αὐγά, ζυλιάσματα καὶ ἕνα φλυτσάνι καφέ. Ἔφαγε μὲ ὄρεξι.

Αἱ ἀρχαὶ καὶ ὁ δῆμος Μάρδον, εἶχαν μαζευθῇ γύρω του.

—Ἡ ὥρα πλησιάζει, Πέκς. τοῦ εἶπεν ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν.

—Ἀφῦστε με νὰ παρασκευασθῶ διὰ τελευταίαν φορὰν διὰ νὰ ἐμφανισθῇ μπροστὰ στὸ Θεό, εἶπεν ὁ κατάδικος.

Ἔπεσε στὰ γόνατα καὶ προσευχήθη ἐπὶ μακρὸν μπροστὰ στὸν ἱερέα.

Ὁ δῆμος Μάρδον.τ. εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἀνυπόμονος.

—Ἔμπρός. πηγαίνουμε!

—Μὴ βιάζεσαι, τοῦ εἶπε μὲ γλῶσα ὁ Πέκς. Δὲν πρόκειται τώρα νὰ χρεμάσουν σένα!

Εἶχαν κτυπήσει ἡ ὀκτὼ ὥρες. Ἡ μικρὰ συνοδεία ἤρχισε νὰ βαδίζῃ. Ὁ Πέκς προχωροῦσε μὲ σταθερὸ βῆμα. Ἐσταμάζετο νὰ ἀνέβῃ στὸ ἐκρίωμα τὸ ὁποῖον ἐκύτταζε χωρὶς νὰ τρέμῃ.

Ὁ ἱερεὺς ἐστατο πλησίον του ἀναγνώσκων τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν.

Ὁ δῆμος τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ πέρασε τὸ σχοινὶ ἀπὸ τὰ λαιμό.

Ὁ Πέκς σήκωσε τὸ χέρι του.

—Ἤθελα νὰ εἴπῳ κάτι.

Μερικοὶ συντάκται ἐφημερίδων εἶχαν περικυκλώσει τὸ ἐκρίωμα.

—Κύριοι δημοσιογράφοι, ἀκοῦστε τὶς λίγες λέξεις ποὺ θὰ σᾶς εἰπῶ. Γνωρίζω πῶς ἡ ζωή μου ἦταν ἐγκληματικὴ καὶ κακή. Πεθαίνω μὲ θάρρος γιατί ἔχω πίστι στὸ Θεό. Πέστε στοὺς φίλους μου ὅτι εἶμαι βέβαιος γιὰ τὴ συγνώμη τοῦ καὶ ὅτι πηγαίνω στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν διὰ νὰ δόσω

[Συνέχεια εἰς τὴν 4ην σελίδα]

ΟΙ ΑΙΘΙΟΠΕΣ ΟΡΓΑΝΟΥΜΕΝΟΙ ΠΥΡΕΤΩΔΩΣ ΘΑ ΕΠΙΤΕΘΟΥΝ ΡΑΓΔΑΙΩΣ ΕΙΣ Ν. ΜΕΤΩΠΟΝ

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΠΛΕΥΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΡΑΣ ΣΕΓΙΟΥΜ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. Κατὰ πληροφορίας ἐξ Ἀντὶς Ἀμπέμπα, οἱ Ἀβησσυνοὶ προβάλλουν ἤδη ἰσχυρὰν ἀντίστασιν εἰς τὸ νότιον μέτωπον. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐντείνεται γενικὸς ὁ κλεφτοπόλεμος.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. Ἀγγέλλεται ἐξ Ἀντὶς Ἀμπέμπα, ὅτι, πρὸς διάψευσιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῶν Ἰταλῶν περὶ προελάσεώς των μέχρι τῶν νοτίων προθύρων τῆς Τζιτζίας, ὁ διευθυνὼν τὰ ὀπαίθρια νοσοκομεῖα τοῦ τομέως τούτου δόκτωρ Χόκμαν ἐτηλεγράφησεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν ὅτι ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένουν εἰς τὰς θέσεις των τόσον ἡ ὑπηρεσία τοῦ αἰγυπτιακοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ὅσον καὶ οἱ ἄγγλοι βοηθοί του "Λουτμπερτ. Ντόουνκις καὶ Νιτάβυτ Στόκς.

Ἐὰν ἄτο ἀληθὴς ὁ Ἰταλικὸς ἰσχυρισμός, συμπεραίνουν ἐκ τοῦ τηλεγραφήματος τούτου οἱ αἰθιοπικοὶ κύκλοι, τότε ὅλοι αἱ ὑπηρεσίαι τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ θὰ εἶχον ἀποσυρθῇ ἐκ τῶν προχωρημένων αὐτῶν σημείων, τὰ ὁποῖα θὰ ἦσαν ἤδη εἰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ.

ΛΟΝΔΙ